Η οίηση οδηγεί στην πλάνη (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Οκτωβρίου, 2020

Η **οίηση (κενοδοξία)** είναι η βάση όπου στηρίζονται η πλάνη και η απώλεια. Αυτή ήταν η αιτία για την οποία έπαθαν μεγάλη συμφορά οι δύο έγκλειστοι όσιοι Ισαάκιος και Νικήτας της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου. Ο δαίμονας εμφανίστηκε στον πρώτο με τη μορφή του Χριστού και στον δεύτερο με τη μορφή αγγέλου.

Πόσο αληθινά είναι τα λόγια του αποστόλου Πέτρου, «Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει» (Α’ Πέτρ. 5:8)! Καταπίνει τους αδύναμους και τους πνευματικά νήπιους ανθρώπους. Δεν διστάζει να επιτεθεί ακόμα και σε μεγάλους αγωνιστές του Θεού, με την ελπίδα ότι θα τους πλανήσει και θα τους υποτάξει σε στιγμές ψυχικού νυσταγμού ή ελαττωμένης νήψεως.

***

Ο διάβολος θέλησε να πλανήσει και τον όσιο Συμεών τον Στυλίτη. Αυτόν τον όσιο επιχείρησε να τον αιχμαλωτίσει αιφνιδιαστικά και να τον κολάσει, στερώντας του τον χρόνο και τη δυνατότητα να αντιληφθεί την καλοσχεδιασμένη απάτη. Πήρε, λοιπόν, τη μορφή φωτεινού αγγέλου και εμφανίστηκε μ’ ένα άρμα και πύρινα άλογα στον Συμεών, που στεκόταν πάνω στον ψηλό στύλο του.

– Άκου, Συμεών, του είπε. Ο Θεός του ουρανού και της γης μ’ έστειλε σ’ εσένα, όπως βλέπεις, με το άρμα τούτο και τα άλογα, για να σε οδηγήσω στον ουρανό, όπως τον προφήτη Ηλία. Την αξίζεις αυτή την τιμή για την άγια ζωή σου. Ήρθε η ώρα να θερίσεις τους καρπούς των αγώνων σου και να δεχθείς το στεφάνι της δικαιοσύνης από τα χέρια του Κυρίου. Έλα χωρίς χρονοτριβή, δούλε του Κυρίου, να δεις και να

προσκυνήσεις τον Πλάστη σου, που σ' έφτιαξε σύμφωνα με την εικόνα Του. Σε περιμένουν άγγελοι, αρχάγγελοι, προφήτες, απόστολοι και μάρτυρες, που θέλουν να σε δουν.

Όσο ο διάβολος έλεγε αυτά τα λόγια και πολλά άλλα παρόμοια – γιατί είναι φλύαρος και μεγαλόστομος –, ο όσιος δεν καταλάβαινε πως είχε μπροστά του τον πονηρό. Κι αυτό γιατί τον χαρακτήριζαν μια ξεχωριστή απλότητα και μια τάση προς την απόλυτη υπακοή, όπως μπορεί εύκολα να διαπιστώσει ο αναγνώστης του βίου του. Ο Συμεών, αντί ν' αποκριθεί στον μεταμορφωμένο διάβολο, απευθύνθηκε στον Θεό, λέγοντας:

– Κύριε, θέλεις πραγματικά να πάρεις εμένα, τον αμαρτωλό, στον ουρανό;

Και μ' αυτά τα λόγια σήκωσε το πόδι του για να το βάλει στο άρμα, ενώ με το δεξί του χέρι έκανε τον σταυρό του. Την ίδια στιγμή, μπροστά στο σημείο του σταυρού, εξαφανίστηκαν και ο διάβολος και το άρμα και τα άλογα. Μετά το όραμα εκείνο, ο όσιος Συμεών φοβήθηκε ακόμα περισσότερο την οίηση – που ήταν κρυμμένη μέσα του, έστω και σε ελάχιστο βαθμό, και που παρά λίγο να τον κατέστρεφε – και βυθίστηκε στην ταπείνωση.

***

Αν οι άγιοι κινδύνευαν τόσο πολύ να πλανηθούν από τα πονηρά πνεύματα, τότε πόσο κινδυνεύουμε εμείς; Κι αν οι άγιοι δεν αντιλαμβάνονταν πάντοτε τους δαίμονες, που τους εμφανίζονταν σαν άγιοι ή και σαν τον ίδιο τον Χριστό, τότε πώς μπορούμε να διανοηθούμε εμείς ότι θα τους αντιληφθούμε, αν μας εμφανιστούν; Για ν' αποφύγουμε κάθε κίνδυνο από τα πονηρά πνεύματα, ο καλύτερος τρόπος είναι **ν' αρνηθούμε εντελώς τα οράματα και κάθε επικοινωνία μαζί τους**, αναγνωρίζοντας ότι δεν είμαστε ικανοί να αντιμετωπίσουμε σωστά τέτοιες καταστάσεις.

Οι ιεροί διδάσκαλοι του χριστιανικού ασκητισμού, έχοντας φωτιστεί και διδαχθεί από το Άγιο Πνεύμα, γνώριζαν την ευεργετική και σοφή αιτία για την οποία οι ψυχές των ανθρώπων, όσο βρίσκονται στη γη, είναι καλυμμένες με σώματα σαν με παραπετάσματα ή περιβλήματα. Έτσι, συμβουλεύουν τους ευσεβείς ασκητές **να μην αποδέχονται κανένα όραμα**, να μην εμπιστεύονται καμιά μορφή που θα εμφανιστεί τυχόν μπροστά τους ξαφνικά, να μην πιάνουν συζήτηση μ' εκείνους που τους εμφανίζονται, και, κοντολογίς, να μην τους δίνουν καμιά σημασία.

Σε τέτοιες εμφανίσεις, μας παραγγέλλουν να περιφρουρούμε τον εαυτό μας με το σημείο του σταυρού και να κλείνουμε τα μάτια μας, έχοντας πλήρη συναίσθηση της αναξιότητας και ανικανότητάς μας για θέαση των αγίων αγγελικών πνευμάτων, και

να παρακαλάμε τον Θεό να μας προστατεύει απ’ όλες τις παγίδες και τις πλάνες των πονηρών πνευμάτων, που τρέφουν μίσος αθεράπευτο και φθόνο φαρμακερό για τους ανθρώπους.

(Από το βιβλίο: Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, Επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Έργα 5. Λόγος για τα πνεύματα – λόγος για τον θάνατο (απόσπασμα). Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2014)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)